

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

6 Psal. 70.
5.

in eum locū.

Epist. 1. ad
Iacobum.

Seff. 25. De
creto de Re
form. c. 1.

Tract. 5. c. 23
ponitur tre-
mendum
exemplum

dem irretiri? & cum Dauid dixerit; h *Quoniam non cognoui literaturam* (sive negotiationes) *introibo in potentias Domini*; quasi diceret: quod ignarus essem rationum & computationum, commerciorum & negotiationum, illis omissis, accessi ad potentias Domini; quia, vt S. Augustinus explicat, huiusmodi occupationes ineptum hominem reddunt ad agendum cum Deo. Æquum igitur est, Sacerdotes & Ministros Euangelicos negotiationes illas deserere: siquidem ex officio debet intrare in sancta Sanctorum, & opera Diuinæ omnipotentiz considerare, & familiariter cum Deo suo agere, & horas Canonicas legere, fundendo orationes pro fidelibus omnibus. Et hoc nomine refert Sanct. Clemens, dictum sibi à S. Petro: multum refert, vt sine reprehensione viuas, & cum omni diligentia expedias te ab omnibus huius vitæ occupationibus: pro nemine fide iubeas, nec alicui in litibus patrocineris, nec in negotia secularia te ingeras. Non enim fecit te Deus iudicem causarum secularium, nec earum curam tibi iniunxit: ne fortè huiusmodi negotijs immerfus, non possis tuis ministerijs attendere.

§. II.

VT ECCLĒSIATICI ab omni cupiditate sint magis expediti, necesse est, eos virili animo mortificare inordinatum ad consanguineos & cognatos affectum: ex quo non mortificato grauissima incommoda ac difficultates oriri solent: quod eos promouere & locupletare possint. Quod testatur S. Tridentinum Concilium, agens de Episcopis, & explicans: idem de reliquis Ecclesiasticis esse intelligendum; quam maxime (inquit) potest, eos sancta Synodus monet, vt omnem humanum hunc erga fratres, nepotes, propinquosque carnis affectum, vnde multorum malorum in Ecclesia Seminarium extat, penitus deponant. Quæ autem grauiora damna esse possunt: quàm eos facere quasi hæredes suarum dignitatum; aut illis, etiam si indignis, similes alias procurare, & quasi primogenituram in eis erigere; & vt eos locupletent, elemosynas pauperibus denegare; adeoque anxios de eorum promotione esse, quasi proprii essent filij? Ex quo ortum habuit decantatum illud carmen:

Cum factor rerum priuauit semine Clerum:

Ad Sathana uorum successit turba nepotum.

Cuius hic est sensus: cum Deus prohibuisset Clericos habere vxores, & filios procreare: Sathan, vt sui voti compos euaderet, loco filiorum illis constituit nepotes: qui non minus eos impediunt, & ab officio retrahunt, quàm si essent proprii filij. Quod si ob Dei obsequium matrimonio renuntiarunt, iurique filios procreandi: quanta stulticia est, curis nepotum & propinquorum carnalium ita sese implicare, vt eorum causa pereant? Mortificent igitur prauum huiusmodi affectum, memores eius, quod

Moyle

Moyſes de Leuitis & Sacerdotibus antiquis dixit: *a Qui dixerunt Patri ſuo, & matri ſua: Nefcio vos, & fratribus iuis: ignoro vos. & neſcierunt filios ſuos. Hic uſtodiuerunt eloquium tuum, & pactum tuum ſeruauerunt.* Et in hoc ſenſu dixit S. Ambroſius: Cui portio Deus eſt, nihil debet curare, niſi Deum: ne alterius impediatur neceſſitatis munere. Hæc enim eſt vera Sacerdotis fuga, abdicatio domesticorum, & quædam alienatio chariſſimorum: ut ſuis ſe abneget, qui ſeruire Deo elegerit. Peculiari enim ratione ſibi applicandū debent illud Saluatoris: *b Si quis uenit ad me, & non odit patrem ſuum & matrem, & fratres & ſorores: non poteſt meus eſſe diſcipulus.* Cū igitur Sacerdotes, & Eccleſiaſtici ſingulariter profiteantur ſe diſcipulos Chriſti: merito debent odiſſe carnis cognatos in eo gradu, quo illi ſunt impedimento, quò minùs ſui ſtatùs munia & obligationes impleant. Non tamen propterea negamus, naturalem obligationem propinquis ſuis ſubueniendi; ſi illi egeant, & quidem multò plus, quàm ijs, qui nullo propinquitatis iure ſunt iſtis coniuncti. Neque id prohibent Sacri Canones: ſed id tantum commendant, ne titulo tantum cognationis eis de bonis Eccleſiæ proſpiciant; ſed titulo tantum propinquorum pauperum: talem in hac re moderationem adhibentes, ut non uelint illos locupletare cum detrimento uerorum pauperum.

VLTERIUS tamen progredi merito debet Eccleſiaſticorum perfectio: ut ſcilicet inordinatos etiam affectus ad corporis delicias, & ad pompas, ac mundi uanitates mortificent: eorum ſiquidem cauſa ualdè ſolet augeri cupiditas bonorum temporalium, & prauus eorum uſus: cum ſcilicet ea expenduntur in ſplendidis conuiujs, uel ſtibis, domeſtica ſupelleſtili, ſtipatione plurimorum domeſticorum; non Chriſtiano, ſed mundano ſplendore. Quod totum per Sacros Canones eſt prohibitum, ut inferius, cum agemus de Episcopis, dicemus. Sufficiet nunc id confirmare S. Bernardi grauibis, & ad rem noſtram accommodatis uerbis: uiuat Clericus de altari; ſed non ſuperbiat, non luxurietur, non ditetur. Non ſibi de bonis Eccleſiæ ampla palatia fabricet, mutans quadrata rotundis; nec loculos inde congreget; nec in uanitate aut ſuperfluitate diſpergat, non extollat de facultatibus Eccleſiæ conſanguineos ſuos, ſed dictum Apoſtoli ſeruet: *c Contenti ſimus habentes alimenta & quibus tegamur;* non quibus laſciuiamus, non quibus ſuperbiamus, non quibus mulierculis aſſimulaſtri; aut mundanis placere ſtudeamus. Quod totum parit cupiditas, eiùſque ſoror ambitio mundana; neque ſic honore, ſed ignominia afficiunt ſuam dignitatem: reddentes ſe filijs huius ſæculi ſimiles: ideoque locum in illis habet quod ſcriptum eſt: *d Erit ſicut populus ſic Sacerdos:* Quia Sacerdotes degenerant ad uitia miſeri populi; is uerò malum exemplum accipit à Sacerdotibus. Studeant itaque Eccleſiaſtici (ut ait S. Auguſtinus) ſi perfecti

*a Deut. 33. 9.
Lib. de fuga
Seculi c. 2.
Et referitur
2. q. 1. c.
Cui portio.*

b Luc. 14. 26.

*S. Thom. 2.
2. q. 33. a. 9.
ex S. Aug. lib. 1. Offic. c. 30.*

*Tract. 7. c. 14.
in Declam. ſuper illud: Ecce reliquimus omnia. Columna 7. c. 1. Tim. 6. 8. Epist. 2. ad Falconem. § 4. 2. ad Henri Archiep. d. Offic. 4. 9. Serm. 32. ad Frat. D. 4. c. Episcopis & Trident. Sess. 25. c. 1. de Reforma*

esse volunt, gerere se tanquam pauperes, etiam si sint diuites; paucis contenti in proprias expensas, quo ad victum, vestitum, domesticam suppellectilem, & numerum famulorum; abscondentes quod superfluum est, & feliciores se ipsos iudicantes, quod poterunt paucioribus vitam suam ducere: ut plura supersint pauperibus distribuenda.

Et Hoc vltimum est in quo debent Ecclesiastici eminere: coniungentes paupertatem spiritus cum virtute liberalitatis & misericordiae, ad reparandas pauperum necessitates: expendentes in hoc, quicquid ipsis superest ex suis patrimonijs & redditibus, & nominatim Ecclesiasticis: qui non ipsorum sed pauperum sunt, exceptis ijs quae ad suam domum & familiam sunt necessaria; aut illud onus habent adiunctum, & arctiorem coniunctam charitatem, quam diuites saeculares, ad profusiores faciendas eleemosynas ex superfluis. Quod si non faciant, censentur infideles esse Christo Domino nostro, eiusque Ecclesiae contra fidelitatem, quam seruare tenentur; & confidentiam de eis conceptam, cum huiusmodi redditus eis traderentur, & committeretur ut egentium eissent protectores. Existiment: e beatius esse, iuxta verbum Domini, dare quam accipere; & Equo gratis acceperunt gratis esse dandum. Gratis enim beneficia acceperunt, & copiosos adeo redditus & eleemosynas, quas fideles Ecclesiae sunt largiri: reddant igitur liberaliter & gratis, quod ipsis superest, pauperibus: si enim: *g. dederint, etiam ipsis dabitur; & qua mensura mensi fuerint, remetetur eis.* Si Sancti. Basilius, S. Ambrosius & alij S. Patres valde seuerè commendant diuitibus saecularibus, ut ex omnibus sibi superfluis eleemosynas indigentibus largiantur: quanto maiori seueritate id praestare debent Ecclesiastici? Fidelibus omnibus commendat Sancti. Augustinus, ut Decimas Ecclesiae soluant; alioqui fore reos coram Deo, propter damna quae pauperes patientur in magnis suis necessitatibus. Supponit enim: Clericos debere eleemosynas facere ex Decimis. Additque: ut ex nouem illis partibus fructuum illis remanentium, & expensis moderatis ad vitam ducendam, quod supererit, reponant per eleemosynam in thesauris caelestibus: quanto igitur magis id committet Ecclesiae Ministris, qui in eum finem suos accipiunt redditus? Ideoque concludit: quidquid nobis Deus, plus quam opus est, dederit: non nobis specialiter dedit; sed per nos alijs erogandum transmisit. Quod si non dederimus, res alienas inuasius. Quia non sumus fideles Domino, ea nobis largietur. Meminerint Ecclesiastici, illius h. Samaritani, qui incidit in pauperem illum a latronibus despoliatum & semivivum relictum, qui misericordia motus alligavit vulnera eius, infundens oleum & vinum, duxitque in stabulum, & ex pecunia, quam habuit, dedit stabulario, ut curam illius haberet, ac promisit; quodcumque supererogaretur, se in reditu reddaturum. Ex quo facto merito pudorem concipere debuerunt Sacerdos & Leuita, utpote crudeles erga eundem pauperem; nam transeuntes pro-

6 Act. 20. 35
f. Mat. 10. 8

g. Luca 6. 28
Serm. ad diuitios auaros
in Luca 6. 1

Serm. 80. D
refertur
47. 6. Sicut
Ser. 219. de
10. 1. 10. 10.
S. Tho 2. 2.
q. 23. art. 5.

h. Luc. 10. 33

pè eū, nullā eius curā gesserūt. Vt ex hoc Sacerdotes ac Leuitæ nouæ legis, cæterique Ecclesiastici intelligant: debere se misericordiæ viscera induere erga pauperes; & ex pane, vinoque, quod domi suæ habent, & nummis sibi residuis subuenire debere fami, & aliis pauperum necessitatibus; & infirmis indigentibus prospicere. Id quod nominatim incumbit illis, qui curā habent spiritualibus necessitatibus prospiciendi. Ad quas reparandas viam præparant. si temporalibus necessitatibus subueniant.

Hæc sex sunt præcipua, in quibus debent Ecclesiastici eminere, circa bona temporalia, quæ habent: quæ tamen eadem fusiùs confirmabimus tractatu septimo, dum ea addemus, quæ ad Episcopos & Prælatos spectant.

CAPVT X.

CASTITAS PERPETVA ANNEXA EST ORDINI SACRO, & Statui Sacerdotali propter eius Ministeria: quæ ad eam conseruandam multùm conserunt.

ANTA EST SACRI ORDINIS, ET STATVS SACERDOTALIS speciatim excellētia, vt Deus Dominus noster noluerit eum esse solum, sed bene stiparū.

Quamuis autē noluerit eos, qui in illo sunt Statu, obligare vt statui Religioso sese manciparēt, vt prædictū est: (voluit enim imbecillitati humanæ sese accommodare) non voluit tamen eosdem addicere se statui

coniugali; qui, etsi bonus sit, est tamen imperfectus; sed statui continentiar, qui Angelicus est, ac Diuinus, vt tractatu secundo tomi tertij est dictum: quem vt exaltaret, voluit voto castitatis ad eū solenni confirmari: vt, qui in eo statu sunt, eo ipso reddantur inhabiles, & inepti ad Statum matrimonij. Cū enim Sacerdotalis ipsa dignitas ita sit perpetua, vt sit impossibile, eam ex anima euellere: id eū expediebat, vt etiam continētia esset perpetua. Et hi duo status ad eū proprij Legis Euangelicæ, tanquā duo germani fratres coniungerentur. Vt enim ipse Christus Dominus dixit: *a non mittitur vinum nouum in vres veteres, qui facile rumpuntur, & vinum effunditur: sed vinum nouum in vres novos mittitur, & ambo conseruantur.*

Quare noua Sacerdotij Euangelici dignitas, quæ musti instar semper feruentis, nouam quandam & feruentem exigit vitam: non debuit cum antiquo & veteri matrimonij Statu coniungi, qui per multas partes rumpitur, & in multas curas distrahitur; sed cum nouo Statu continētiæ, quæ ad eum vitæ feruorem conseruandum plurimum conferret. De Sacerdotibus Aegyptijs dicit S. Hieronymus, quod postquam Deorum suorum seruitio sese mancipabant, vivebant in templo cum magna continētia: ad quam perfectiùs conseruandam, abstinēbant à carne & vino; erantque valde temperati: iudicantes, Statu Sacerdotalem non

a Mat 9.17

ib. i. adu. s. i. i. i. i.